

Mua Vợ

Contents

Mua Vợ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8

Mua Vợ

Giới thiệu

Editor: Giang Thùy Thể loại : nhất thụ nhất công, hiện đại, nam nam sinh tử. . . Công ty nhà Tấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-vo>

1. Chương 1

“Ba, trong nhà xảy ra chuyện gì?” Hai anh em Tấn Phàm và Tấn Thiên bị phụ thân cấp tốc gọi điện triệu trở về. “Công ty gần nhất xảy ra vấn đề, tổn thất một khoản tiền rất lớn, nếu không tìm được ai để vay tiền quay vòng thì công ty có nguy cơ phá sản.” Tấn Minh Xa trầm giọng kèm theo tiếng thở dài. Tấn thị thành lập đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên gặp phải nguy cơ nghiêm trọng như vậy. Anh em hai người liếc nhìn nhau, cảm thấy thật ngoài ý muốn. “Ba cần bao nhiêu tiền?” Tấn Phàm hỏi, mặc kệ cần tiền ít hay nhiều, hắn cũng phải biết một con số cụ thể. “Một triệu năm nghìn vạn đô la.” Tấn Minh Xa nói. “Đô la?” “Àn.” Tấn Minh Xa gật đầu thử não. “Không thể nào.” Hai người đều cảm thấy thập phần đau đầu, một số tiền lớn như vậy, trong lúc nhất thời bọn họ đến chỗ nào vay mượn đây? Nhưng mà, mặc kệ khó khăn như thế nào, dù sao cũng là công ty nhà mình, không thể ngồi nhìn công ty đóng cửa. “Chúng ta phân công nhau suy nghĩ biện pháp đi.” “Được rồi.” “Cũng chỉ có thể như vậy.” Tấn thị ở trên thương trường cũng coi như là một công ty có chút danh tiếng, hai anh em Tấn Phàm và Tấn Thiên đều có những điều kiện thuận lợi, nên luôn xuất sắc trên mọi phương diện, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng bọn họ đã bộc lộ được tài năng, trở thành đối

tượng được mọi người hâm mộ. Đêm. U Lam, là một PUB mà Tấn Phàm thường đi. Ở trong này hắn có thể không hề bán khoán mà thả lỏng chính mình. Hôm nay, hắn tới đây cùng với người bạn thân nhất là Trần Kiến. “A Phàm, hôm nay làm sao vậy, chỉ lo uống rượu.” Trần Kiến vỗ vai hắn hỏi. “Công ty xảy ra một số chuyện rắc rối.” Hơn một triệu đô la, hắn đi chỗ nào mà tìm được bây giờ a. “Tài chính quay vòng không kịp sao?” Trần Kiến hỏi, đây là vấn đề thông thường của các công ty, “Thiếu bao nhiêu, nói thử xem ta có thể giúp người hay không.” “Người không giúp được ta đâu.” Tấn Phàm cười khổ một tiếng. Trần Kiến là bạn mà hắn đã quen biết từ thời trung học, là một người bạn chân thành, hai người quen nhau đã hơn mười năm. Hắn gần nhất mới vừa mở một công ty, giai đoạn đầu chắc chắn còn gặp nhiều khó khăn, làm gì có dư tiền mà giúp hắn, hơn nữa lại là một số tiền khổng lồ như vậy. “Sao vậy, ngại ít a?” “Công ty của người mới vừa khai trương, là thời điểm rất cần tiền, còn ta thì cần một số tiền quá lớn, về điểm này tiền của người cần bản là không đủ, cho nên người vẫn là lưu trữ chính mình dùng đi.” Trần Kiến đẩy ra cô gái diễm lệ đang quần quít lấy chính mình, ngồi vào bên cạnh hắn, “Vậy người tính toán làm sao bây giờ?” “Suy nghĩ biện pháp mượn nợ dài hạn.” Hắn bắt đầu cười. “Ngày mai ta bắt đầu đi các ngân hàng một lượt, thử xem có ngân hàng nào có thể cho chúng ta vay hay không.” Cho đến đêm khuya, Tấn Phàm mới từ PUB đi ra, Trần Kiến thì đã cặp kè với cô gái kiều diễm lúc nãy rồi đi từ sớm, lúc này không biết hai người đang ở nơi nào phong lưu khoái hoạt với nhau. “Ngô.....” Ra khỏi cửa, đi không được bao xa, hắn liền đụng vào một người, lực va chạm mạnh làm cho hắn đứng không vững lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất. Đúng lúc này, một đôi tay mạnh mẽ rất nhanh liền ôm lấy hắn, tránh cho hắn phải đo đất. “Thế nào, có bị đau ở chỗ nào không?” Tấn Phàm ngẩng đầu lên nhìn, “Là người?” Trước mắt, người đang ôm lấy hắn là một nam nhân có khuôn mặt so với nữ nhân cũng không chút nào kém cõi, vóc dáng so với hắn cao hơn phân nửa cái đầu. Tên của y là Duật, rất có tiền cũng rất có thể lực, hắn đối với y chỉ là biết mặt biết tên thế thôi, còn những mặt khác một chút cũng không rõ. Nga, đúng rồi, còn có một chút. Duật là một người đồng tính luyến ái, dây dưa với hắn đã rất nhiều ngày, nhưng mà hắn vẫn không có đáp ứng. Cho tới bây giờ, hai người quen biết cũng gần một tháng. Duật từng nói qua, y sẽ cho hắn thời gian là một tháng để suy nghĩ, nếu sau một tháng hắn còn không đồng ý, cũng đừng trách y không từ thủ đoạn. Hừ, ai thèm để ý đến y. “Hôm nay là ngày cuối cùng. Ý của người như thế nào?” Duật hỏi. “Ta đã từng nói qua với người là ta không phải gay, muốn tìm thì người tìm người khác đi.” Vốn đã vì chuyện công ty mà phiền lòng, lại gặp được người đối với mình dây dưa không ngớt, Tấn Phàm ngữ khí có chút bức mình, “Buông.” “Được rồi.” Duật nở nụ cười ra hiệu cho cấp dưới, thản nhiên đứng tránh sang một bên. “A.....” Một cảm giác đau nhức từ sau gáy truyền đến, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, hắn không thể tin quay đầu nhìn lại, một người có bộ dáng như vệ sĩ đứng ở phía sau hắn, hắn rút cuộc duy trì không được, hôn mê bất tỉnh, thân thể yếu đuối ngã vào trong lòng ngực Duật. “Rốt cuộc thì người cũng là người của ta.” Duật hôn lên đôi môi đang khép kín của Tấn Phàm, sau đó thoải mái mà ôm lấy hắn đi về phía ngõ nhỏ chờ xe đến. Không..... Không nên cử động..... Đau quá..... Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, hắn liền cảm giác được một cơn đau mơ hồ làm khắp người hắn tê dại. Hắn ra sức mở mắt, cùng lúc đó, bị cường lực xô xuyên qua, đau đớn ở trong cơ thể nổ tung. Hắn đau đến nước mắt chảy ra đầm ướt khuôn mặt thanh tú, tầm mắt mơ hồ. Tình hình trước mắt làm cho hắn sợ ngây người. “Bảo bối, nhĩ hảo chặt.” Nói xong lại là một trận mãnh liệt va chạm. Một căn phòng hoàn toàn xa lạ, hắn đang nằm ở trên một chiếc giường lớn xa hoa, hai chân bị mở ra cực đại, lại đang bị một người nam nhân không ngừng xâm phạm. Là Duật. “Buông ra..... Ngô.....” Lại một trận va chạm mãnh liệt làm cho hắn ngay cả nói đều nói không được. Y hảo dễ tiện, lại thừa dịp lúc hắn bị hôn mê mà chiếm đoạt hắn. Nhìn thấy ánh mắt phẫn hận, không cam lòng của hắn, Duật chỉ cảm thấy dục hỏa càng tăng lên, hạ thân càng thêm dùng lực sáp nhập vào trong cơ thể của người dưới thân, làm cho hắn chịu không được cầu xin khoan dung. “Không cần..... Đau quá.....” Hạ thân bị Duật cuồng mãnh xâm chiếm, Tấn Phàm cảm thấy chính mình giống như một cánh hoa nhỏ mảnh mai, bị mưa to gió lớn gây sức ép không sao chịu nổi. Mỗi lần Duật ra vào đều làm cho hắn sợ hãi chính mình sẽ bị y xé rách ra. Tấn Phàm hai tay gắt gao đặt ở trước ngực y, hy vọng có thể đẩy y ra, nhưng không thể ngăn cản, lần nào cũng bị y giữ lấy. Tấn Phàm hy vọng chính mình có thể lại hôn mê đi, để không phải thừa nhận hết thấy những chuyện này, nhưng điều này sao có thể? Duật bắt lấy tay hắn cố định ở đầu giường, cúi đầu ngăn chặn hắn há mồm muốn nói, lưỡi tham nhập vào trong miệng hắn tùy ý khuấy động không ngừng. Tấn Phàm không chút nghĩ ngợi liền cắn một cái. “A!” Duật đau đớn kêu lên một tiếng. Mùi máu tươi thản nhiên ở trong miệng khuếch tán ra, tất cả mọi hoạt động đều đình chỉ trong phút chốc. Chỉ có phần thân của Duật còn chiếm cứ trong cơ thể hắn, hai chân hắn vẫn là bị nâng lên, hắn thoáng nhẹ nhàng thở ra. Đôi mắt Duật nheo lại đầy nguy hiểm, y một tay nắm lấy cằm Tấn Phàm, siết chặt làm cho Tấn Phàm không sao động đậy. Toàn thân hư nhược, Tấn Phàm căn bản vô lực chống cự. “Hôm nay, nguyên cả buổi tối này ta sẽ không cho người ngủ.”

Lời còn chưa dứt, so với lúc trước càng thêm cuồng dã luật động. Tấn Phàm cơ hồ không thở nổi, môi bị tùy ý nhắm nháp, hạ thân bị mãnh lực xỏ xuyên qua, hẳn thật là khó chịu.”Ngô..... Không..... A.....”“Gọi tên của ta.” Duật thanh âm gần như mất tiếng nói.”Duật..... Ngô... ân.....” Bị cường lực xỏ xuyên qua, hẳn cơ hồ nói không ra lời.Lại bị gây sức ép nửa giờ, Tấn Phàm cảm thấy một cỗ nhiệt lưu bắn vào trong cơ thể chỗ sâu nhất. Rốt cuộc đã xong.....Tấn Phàm nhắm mắt lại, mệt mỏi quá.Duật gắt gao ôm hẳn, còn lưu luyến chưa chịu rời khỏi trong cơ thể hẳn. Người này rốt cuộc đã thuộc về mình. Y vô cùng thân thiết hôn hôn lên môi hẳn.”Người..... Nhanh lên..... Đi ra ngoài.....” Tấn Phàm suy yếu kêu lên.Trong cơ thể vẫn còn hàm chứa phân thân của Duật, hẳn cảm thấy được rất không thoải mái.”Bảo bối, trong cơ thể ngươi thật thoải mái, vừa chạt vừa nóng, ngươi làm cho ta như thế nào cũng không muốn lui ra ngoài.” Duật không đứng đắn trêu đùa.”Người.....”Tấn Phàm hung hăng trừng hẳn liếc mắt một cái, chỉ tiếc cái liếc mắt này bởi vì thân thể hẳn hư nhược vô lực mà toàn bộ mất hết sự sắc bén ngày thường, đôi con ngươi mang theo nước mắt ngược lại còn lộ ra mị nhân như tơ, cái tác dụng duy nhất có được chính là lần thứ hai khơi dậy dục hỏa trong Duật vốn vẫn chưa tiêu tán.”Không cần..... Buông.....”Cảm thấy trong cơ thể khác thường biến hóa, Tấn Phàm không thể tin nhìn hẳn. Không cần..... Hẳn mệt mỏi quá, thật sự là rất khó chịu, hẳn không cần lại bị.....”Ta nói rồi, đêm nay ta sẽ không cho ngươi ngủ.”Trong cơ thể truyền đến cảm giác vật kia đang bắt đầu trương lớn lên làm cho chân tay hẳn luống cuống, lại tiếp tục những đợt va chạm khiến hẳn khổ sở cực kỳ. Hẳn suy yếu giãy dụa muốn đẩy y ra, nhưng không có khí lực.”A..... Không cần..... Ta sai lầm rồi..... Ô..... Cầu ngươi.....”Thế là, Tấn Phàm bị Duật đặt ở dưới thân yêu thương suốt một đêm, thẳng đến bình minh. Hẳn vô cùng hối hận vì đã cản y, mặc kệ hẳn cầu xin tha thứ như thế nào, Duật đều không có dừng lại.

2. Chương 2

Trải qua chuyện “kinh hoàng” đó, Tấn Phàm ở trên giường nằm suốt ba ngày mới có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại, nhưng mà mỗi bước đi đều tác động đến bán thân bên dưới vô cùng đau đớn, làm cho hẳn nhìn không được hô nhỏ.”Không phải bảo ngươi nằm ở trên giường nghỉ ngơi sao, lại không nghe lời.”Xử lý xong công sự, Duật vội vã trở về chăm sóc bảo bối của y, mới bước vào cửa phòng đã nhìn thấy Tấn Phàm không có ngoan ngoãn nghỉ ngơi. Duật tiến lên một phen ôm lấy hẳn hướng bên trong phòng ngủ đi vào.Mặt Tấn Phàm đỏ bừng như quả hồng đào. Tuy rằng hẳn đã bị bế như vậy rất nhiều lần, đối với khí lực kinh người của Duật đã không còn cảm thấy giật mình, nhưng mà bị một thiếu niên xinh đẹp mảnh khảnh như vậy ôm, hẳn như thế nào đều cảm thấy được ngưỡng ngùng.Nhẹ nhàng đem Tấn Phàm là đặt ở trên giường, Duật từ ngăn kéo ở đầu giường lấy ra một lọ thuốc mỡ.”Nên thượng dược, bảo bối.”“Ta chính mình làm.” Tấn Phàm vội thân thủ đi lấy dược.”Nghe lời, chuyển người nằm sấp lại. Mấy ngày nay không phải đều là ta giúp ngươi sao?”Kia còn không phải ngươi bắt buộc ta à! Tấn Phàm ở trong lòng lầu bầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người ghé vào trên giường.Duật xốc lên áo ngủ trên người hẳn, đem quần lót hẳn cởi ra.”Dem chân mỡ ra.”Cổ nén cảm giác thẹn thùng hơi hơi mở ra hai chân, liền cảm giác Duật lấy tay tách ra móng cánh hoa của hẳn, đem thuốc mỡ ướm át tiến vào trong cơ thể hẳn.”Duật.” Mặc quần áo, Tấn Phàm nằm ở giường kêu lên.”Chuyện gì?”“Ta muốn về nhà xem thử.” Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn lại vài ngày không có trở về, trong nhà hiện tại không biết thành bộ dáng gì nữa, hẳn rất lo lắng.”Không được.” Vốn đang mang theo trêu mến tươi cười, Duật nghe vậy lập tức trầm hạ mặt, “Nơi này chính là nhà của ngươi, không có sự cho phép của ta, ngươi làm sao cũng không được đi.”“Ta không thể mặc kệ người nhà, ta phải về nhà.”“Không phải chỉ là một triệu năm nghìn vạn đô la thôi ư, ta có thể cho ngươi.” Chuyện của hẳn, y đã sớm điều tra rành mạch, “Từ nay về sau, ngươi phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, không có ta đi cùng ngươi, chỗ nào cũng không chuẩn đi, thế nào?”Tấn Phàm sững sốt, “Ngươi rốt cuộc là ai?”Nguy cơ tài vụ của Tấn thị đến bây giờ vẫn còn được giữ bí mật, những người biết việc này chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Y làm sao mà biết được?Duật cười, “Về sau ta sẽ nói cho ngươi, ngươi rốt cuộc có đáp ứng hay không?”Đáp ứng? Không đáp ứng? Tấn Phàm nhìn lại đôi mày đẹp.Duật cầm tay hẳn, nói: “Mặc kệ ngươi có đáp ứng hay không, ta cũng sẽ không thả ngươi đi, ta chỉ là muốn chính miệng ngươi nói ngươi sẽ ở lại bên cạnh ta.”“Ta.....”“Nếu không nhanh lên gặt đầu, ta sẽ đưa thêm điều kiện khác nữa.”Tấn Phàm bỗng nhiên ngăn ra, người này còn muốn điều kiện gì nữa chứ? “Tiền này cứ xem như là ngươi cho ta mượn đi, về sau ta trả lại, như vậy có được không?” Dù sao, hẳn cũng không muốn cả đời đều bị nam nhân này áp chế a.Duật lắc đầu, “Ngươi không đáp ứng, ta sẽ không cho ngươi một phân tiền.”“Người.....” Tấn Phàm thở phì phì nhìn hẳn. Trong lòng thầm nghĩ lại.....Ai, quên đi, dù sao chính mình đều đã bị người ta “ăn” mất

rồi, Duật lại đối với hắn rất tốt, đáp ứng điều kiện của y cũng không phải là tệ lắm. Nói không chừng sau một thời gian dài, chờ lúc y cảm thấy chán ghét, có lẽ sẽ phóng hắn rời đi.”Ta đáp ứng người.” Lần đầu tiên cùng Duật gặp nhau chính là ở U Lam. Còn nhớ chính mình lúc ấy đối với y cũng thập phần có cảm tình. Nếu không phải biểu hiện của Duật là tuyệt đối cường thế làm cho hắn theo bản năng muốn chạy trốn, hắn cũng sẽ không tránh mặt y một cách kịch liệt như vậy. Hiện tại, vì giải quyết chuyện công ty nhà mình đang có nguy cơ về tài vụ, hắn cư nhiên đáp ứng rồi làm “vợ” của Duật, hơn nữa vào đêm hôm qua, Duật còn nói muốn cho hắn vì y mà sinh một đứa nhỏ. Đáng giận a ——Hắn nói như thế nào cũng là một nam nhân, làm sao mà sinh con cho được? Cho dù hắn đi chuyển đổi giới tính cũng sinh không được a. Nhưng Duật lại có vẻ rất cả quyết, ai, hắn thật không biết nên nói cái gì cho tốt nữa. Hắn ở trong này đợi vài ngày, Duật nói cho hắn biết tiền đã được chuyển vào tài khoản của công ty Tấn thị, bảo hắn không cần lo lắng. Hắn nhàm chán, mỗi ngày chỉ một mình đối diện với TV rồi sách vở. Duật không cho hắn gọi điện thoại, lại càng không chuẩn hắn lên mạng, chặt đứt tất cả mọi đường dây mà hắn có thể liên lạc ra bên ngoài. Y thật là một tên bá đạo. Y công tác bề bộn nhiều việc, có khi tới khuya mới trở về, hơn nữa luôn thích chiếm lấy hắn, hôn nhẹ ôm một cái, sau đó áp đảo hắn. Điều làm cho hắn không chịu nổi nhất chính là, tinh lực của Duật đúng là không phải bình thường, lúc nào cũng sung mãn tràn đầy. Sau khi bị y làm cái loại sự kia, hắn liền ở trên giường nằm một hai ngày. Ai....“Bảo bối, thấy nhàm chán sao? Đang tức giận cái gì a?” Thanh âm quen thuộc, hắn không cần quay đầu lại cũng biết là ai. “Duật, cho ta đi ra ngoài một chút được không? Hảo buồn. Nếu không người đi cùng ta được không?” Xem ra hắn thật sự là buồn chán muốn chết rồi. Duật cười nhìn hắn. “Có thể, chúng ta hiện tại đi ngay. Ta mang người đi đến một nơi thú vị.” Tấn Phàm có chút kinh ngạc, sao bỗng nhiên lại sáng khoái như vậy? Không biết vì sao, Tấn Phàm cảm thấy đằng sau nụ cười đó của y còn có thâm ý khác, làm cho hắn không khỏi rung mình sợ hãi. “Đi chỗ nào?” “Đi rồi người sẽ biết.” Bệnh viện? Đây là nơi mà y nói rất thú vị sao? “Duật, người dẫn ta tới nơi này để làm chi?” “Đại sự.” Duật kêu tất cả nhân viên đi theo đều ở bên ngoài chờ, liền cùng hắn đi vào bệnh viện. Đi tới trước cửa một căn phòng giải phẫu không một bóng, Duật lấy ra điện thoại gọi. “Dịch Sâm, đã chuẩn bị tốt hết chưa?” “OK.” Tấn Phàm tò mò nhìn Duật, chuẩn bị tốt cái gì? “Đi, vào thôi.” Nghi hoặc bị mang vào phòng giải phẫu, còn chưa thấy rõ bố trí bên trong, đã bị người đi theo phía sau đẩy ngã xuống cái giường gần đấy. “Duật, người muốn làm gì?” Tấn Phàm hoảng sợ. Hắn giãy dụa muốn đứng lên, nhưng sức lực của Duật quá cường thế làm cho hắn không thể nhúc nhích. “Bảo bối, ta muốn người.” Tấn Phàm giật mình nhìn hắn, đừng nói với hắn là y đem hắn tới nơi này chỉ vì muốn làm chuyện đó. Nếu phải ở cái nơi kỳ quái như thế này, hắn tình nguyện trở về nhà cho y tha hồ mà ân ái. Duật rất nhanh liền kéo quần của hắn xuống, xoa nắn dục vọng của hắn. Tiếng rên rỉ đầy dâm mê của Tấn Phàm vang lên, không quan tâm người bên ngoài có nghe thấy hay không. Từ mấy ngày nay, thân mình hắn đã được y dạy dỗ trở nên dị thường mất cảm. “Duật..... Ngõ..... Không cần ở..... nơi này.....” “Ngoan, nghe lời.” Tấn Phàm cuối cùng vẫn là thần phục để mặc Duật âu yếm, chống cự yếu ớt lại chịu đựng khẩn trương cùng không khoẻ làm cho y tiến vào chính mình. Hắn cảm thấy hôm nay Duật vô cùng hưng phấn, làm cho hắn không chịu nổi, cuối cùng cư nhiên còn hôn mê bất tỉnh. Không biết qua bao lâu, khi tỉnh lại, bên người không chỉ có Duật, còn có một nam tử tóc vàng khác, may mắn, quần áo hắn đã được mặc vào. “Tỉnh? Chúng ta trở về nhà thôi.” Duật triu mến hôn hôn lên môi hắn. “Hảo.” Tấn Phàm vừa mới khởi động thân, lại lập tức cảm giác được trong bụng đau quá, đó là cái đau đón từ bên trong truyền ra, làm cho hắn không khỏi nhăn mặt nhíu mày, lấy tay vỗ về bụng, “Đau.....” “Rất nhanh sẽ không đau.” Duật đau lòng ôm lấy hắn. “Duật, gần nhất nửa tháng, tốt nhất đừng cho hắn vận động kịch liệt, nửa tháng sau đừng quên dẫn hắn đến đây tái khám.” Nam tử tóc vàng lên tiếng nhắc nhở. “Làm sao quên được.” Duật gật đầu, ôm Tấn Phàm đi ra bên ngoài đã có thủ hạ chờ sẵn. Tái khám? Hắn làm sao vậy? “Duật, ta bị bệnh gì sao?” Gần nhất hắn không cảm thấy có chỗ nào là không thoải mái cả. Bụng hắn làm sao vậy? Vì cái gì lại đau? Nói xong, Duật đã ôm hắn đi tới bên ngoài bệnh viện. Tấn Phàm lúc này mới phát giác có nhiều người như vậy nhìn thấy, hắn lại còn bị Duật ôm vào trong ngực, hắn không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt, “Duật, buông ta xuống, ta có thể đi.” Ô..... Đúng là hảo mắt mặt mà. “Hừ, đừng nhúc nhích, ta thích ôm người.” Lời nói của Duật làm cho mặt Tấn Phàm càng đỏ hơn, hắn chỉ có thể đem mặt chôn kín vào trước ngực Duật để che giấu khuôn mặt đỏ ửng của chính mình. Hơn nữa, ở trong lòng ngực của Duật, đau đón ở bụng giống như giảm bớt không ít. Thật cẩn thận, không hề có một chút khinh động đem người trong lòng ngực ôm vào xe, y cũng lên xe ngồi ở bên cạnh Tấn Phàm, “Lái xe, chậm một chút. Nhất định phải ổn.” “Vâng, ông chủ.” Xe chạy rất chậm và êm, Tấn Phàm cơ hồ không cảm giác có chút chấn động nào. Hắn bị Duật lần thứ hai ôm vào trong lòng ngực. “Bụng còn đau không?” Tấn Phàm tựa vào vòm ngực Duật, nhíu lại mi mắt. “Ta làm sao vậy?” Tay hắn không tự chủ cầm lấy vạt áo Duật, “Trong bụng ta..... Đau quá.....” Duật hơi hạ thấp người, lấy ra thuốc giảm đau mà vừa rồi ở bệnh viện

Địch Sâm đưa cho, “Đến, bảo bối, uống cái này đi, rất nhanh sẽ không đau.” Uống xong thuốc, Tấn Phàm lại cảm thấy buồn ngủ, Duật vừa mới đưa hân vài thứ, nhưng hân mệt mỏi quá, hảo muốn ngủ. Thuốc dần dần phát huy tác dụng, cảm thấy đau đớn trong bụng dần dần giảm bớt, Tấn Phàm nép vào vòm ngực của Duật cũng dần dần chìm vào mộng đẹp. Nhìn thấy người trong ngực đang an ổn ngủ, Duật không khỏi siết chặt cánh tay. Y hảo thương hân, đời này bất luận như thế nào, y cũng sẽ không buông ra hân. Nửa giờ sau, bọn họ lần thứ hai về tới biệt thự. “Duật, tới rồi sao?” Xe ngừng, Tấn Phàm liền tỉnh. “Từ từ, đừng xuống xe vội.” Duật giữ chặt hân, “Người đâu, đi lấy chăn bông mang đến.” Mới vừa tỉnh ngủ, cả người giống như bị trúng gió, cảm thấy rất lạnh. Nữ phó lấy đến tấm chăn bông, Duật đem Tấn Phàm dùng chăn bao nghiêm, chính mình xuống xe trước, sau đó đem hân từ trong xe ôm ra, nửa ngủ nửa tỉnh, Tấn Phàm không hề phản kháng mặc cho y bài bố. Duật đem Tấn Phàm nhẹ nhàng đặt xuống giường lớn trong phòng ngủ, giúp hân cởi quần áo, lại kéo cái chăn ra sau một chút. Thái độ của Duật hôm nay rất kỳ quái, giống như hân là một vật phẩm mong manh dễ vỡ, phải cẩn thận từng chút. “Duật, ta rốt cuộc là bị bệnh gì?” Thái độ của Duật làm cho hân bất an cực độ, mà đau đớn trong bụng không biết là vì sao càng làm cho hân hoang mang không yên, hân muốn biết, cho dù là bệnh bất trị, hân cũng muốn biết tại sao phải chết. Nhìn thấy dáng điệu bất an của hân, Duật ngồi xuống bên mép giường, “Đừng lo lắng, ngươi không có sinh bệnh, hôm nay ta mang ngươi đi bệnh viện chỉ là muốn Địch Sâm làm một cuộc tiểu phẫu cho ngươi mà thôi.” “Tiểu phẫu? Làm cái gì?” Hân khó hiểu. Duật cười cười cúi đầu hôn nhẹ môi hân, tay không ngừng vuốt ve bỏ đi quần áo hân. “Ngươi..... Ngươi làm gì?” Tấn Phàm mặt không chế không được lại đỏ lên. “Việc này còn cần phải nói sao? Bảo bối.” Không giống thường ngày, lần này Duật chỉ cần làm hai lần liền rời khỏi cơ thể hân. Trước kia mỗi lần sau khi kết thúc, hân đều mệt đến ngay cả nói đều nói không được, hơn nữa Duật lần này thật ôn nhu, làm cho hân cảm thấy ngoài ý muốn, không thích ứng lắm.

3. Chương 3

Hân cảm thấy được mệt chết đi, gần nhất hân cảm thấy toàn thân đều có cảm giác lười biếng không muốn nhúc nhích, có chút vô lực, nhưng lại không sao nói rõ nguyên nhân. Ngày lại một ngày trôi qua, Tấn Phàm đã hơn một tháng không có về nhà. Ở trong trí nhớ của hân, hân còn chưa bao giờ rời nhà lâu quá như vậy. “Duật, cho ta về nhà một lần, được không?” Buổi tối, Tấn Phàm lần thứ hai đưa ra yêu cầu này. Mỗi lần hân đưa ra yêu cầu này, Duật đều rất không cao hứng, lần này cũng không ngoại lệ. “Ta nói rồi, không cho phép ngươi rời đi, ngươi ngoan ngoãn ở trong này thôi.” Chuyện bị y cự tuyệt đã nằm trong dự kiến, nhưng Tấn Phàm thật sự thực lo lắng tình cảnh trong nhà, rời nhà lâu như vậy, hân rất nhớ người nhà, thật sự rất muốn về nhà nhìn xem. “Ta chỉ đi một ngày, sẽ trở lại trong ngày, được không?” “Không được.” Duật chính là không muốn hân rời đi. “Vì cái gì? Ta lo lắng bọn họ, chỉ muốn trở về nhìn xem một chút cũng không được sao?” Tấn Phàm hạ quyết tâm, lần này hân nhất định phải trở về. “Ngươi là vợ của ta, tất nhiên là phải ở bên cạnh ta thôi.” Duật ngữ khí cường ngạnh nói. “Thì đúng là vậy, nhưng mà ta cũng không thể bỏ mặc người nhà của ta.” Tấn Phàm có chút kích động, hân mặc dù đã đáp ứng làm vợ của y, nhưng cũng không có nghĩa là hân cắt đứt mọi quan hệ với người thân. “Ta không phải đã cho ngươi một triệu năm nghìn vạn sao?” Tấn Phàm lần nữa kiên trì cũng khơi mào cho sự tức giận của Duật, “Ngươi đã là người của ta, nên ngoan ngoãn nghe lời ta.” Duật nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi. Tấn Phàm giống như bị giáng một cái tát thật mạnh, cả người đều ngây dại. Thật lâu sau, hân nhắm lại mắt, khoé mắt mờ mờ ảo ảo vì ướt át. Đúng vậy, hân có quyền gì mà đưa ra yêu cầu này nọ, chính mình là do Duật bỏ tiền ra mua về, hân chẳng có tư cách mà bắt Duật phải đồng ý? Là hân không biết tự lượng sức mình, là hân không có nhận rõ thân phận chính mình..... “Bảo bối, rời giường.” Ở thư phòng đợi một đêm, đến khi trời sáng tỏ Duật mới trở về phòng. Ngày hôm qua sau khi rời đi y mới bắt đầu hối hận, chỉ vì không sao quên được dáng người hướng nhìn y với đôi mắt van nài. Tấn Phàm mở ra ánh mắt, lộ ra một tia mỉm cười, tựa như mỗi buổi sáng giống nhau, nhưng mà Duật lập tức phát giác hân có điểm khác thường. Cái nụ cười kia đã mất đi vẻ thuần mỹ ngày xưa, giống như đang mang một lớp mặt nạ vậy. “Vì cái gì phải cười như vậy?” Nụ cười giả tạo, “Người trước kia không cười giả dối đến như vậy?” Tấn Phàm biểu tình cứng đờ, nụ cười ngưng ở khoé môi, nhưng mà, chỉ một hai giây, hân ngược lại cười càng thêm xán lạn, “Làm sao vậy? Người không phải rất thích ta cười sao?” Hân nói xong, liền dang tay ôm lấy cổ Duật, chủ động hôn một cái, “Sớm an.” “Phàm!” Duật nhăn lại mi. “Không cần sinh khí. Về sau ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ngươi nói cái gì chính là cái đó, được không?” Tấn Phàm biểu hiện thái độ mềm mại trước nay chưa từng có, nhưng mà, trong lòng Duật lại dâng lên cảm giác hờn giận không sao hiểu được, đây không phải là Tấn Phàm của y, Tấn Phàm sẽ không là

người không có cá tính như vậy.“Phàm, người vì cái gì biến thành như vậy?”Tấn Phàm mở to đôi mắt đầy nghi hoặc, “Cái gì biến thành như vậy? Nguyên bản không phải nên như vậy sao?”“Nên?”“Ta chỉ là người mà người bỏ tiền ra mua về thôi, tự nhiên nên nghe lời người nói, đúng hay không?” Tấn Phàm cười đến thật ôn nhu, nhưng Duật lại cảm thấy không chút độ ấm, “Trước kia là ta không đúng, ta không nên đưa ra yêu cầu này nọ, về sau ta sẽ không như vậy nữa, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh người.”“Không, là của ta sai.....”Tấn Phàm ngắt lời y, không cho y tiếp tục nói, “Không, là ta không có nhận rõ thân phận của mình, người cũng không sai..... Ngô.....”Rốt cuộc nghe không nổi nữa, Duật dùng miệng ngăn chặn lại đôi môi nhỏ kia đang phun ra những lời nói làm cho y đau lòng, cho đến lúc người ở dưới thân thiếu dưỡng khí, toàn thân vô lực xụi lơ mới buông hắt ra.“Thật xin lỗi, bảo bối, ta không nên nói như vậy với người.”Tấn Phàm thở dốc hồi lâu, lắc lắc đầu, “Không có quan hệ, dù sao..... Người nói..... Đều là sự thật, ta xác thực là do người mua về..... Nam sủng.....”Trái tim Duật nhói lên đau đớn.”Không! Người không phải, người là vợ của ta. ” Y đang rất dỗi hờn hận vì đã nói ra những lời làm thương tổn đến người mà y tối ưu yếm.Tấn Phàm đột nhiên che lại miệng, một phen đẩy ra hắt, vọt vào toilet.“Nôn.....”Thật là khó chịu, dạ dày cứ từng đợt, từng đợt quặn lên.Sáng sớm vì chưa ăn, nên hắt cũng chẳng nôn ra được cái gì, thế nhưng càng không ngừng nôn khan.“Thế nào, có thấy đỡ hơn chưa?” Duật vỗ nhẹ lưng hắt, lại ngã chén nước cho hắt súc miệng.Nôn xong rồi, Tấn Phàm lại được Duật dìu trở về trên giường.“Đi ăn một chút gì trước đi, sau đó ta đưa người về thăm nhà.”Tấn Phàm yên lặng nhìn hắt một cái, hồi lâu mới nói: “Người đã nói không cho ta rời đi, không phải sao?”“Ta là muốn cho người vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta. ” Duật thở dài, nói: “Lúc ta đi ra ngoài làm việc, bất cứ giây phút nào đều nghĩ đến người, khi người nhắc tới phải về nhà, người có biết ta có bao nhiêu sợ hãi không?”Trong lòng Tấn Phàm chấn động, Duật mà cũng biết sợ hãi không? Ở trước mặt hắt, mặc kệ là khi nào, y đều cường thế như vậy, giống như không có việc gì có thể làm khó y, “Người sợ hãi cái gì?”“Lòng của người không thuộc về ta, ta sợ người đi rồi ta sẽ mất người. Người nhà của người sẽ không chấp nhận tình cảm của ta đối với người, mà lòng của người hoàn toàn chỉ hướng về họ, cho nên ta một chút cũng không nguyện cho người trở về.”Tấn Phàm chưa từng nghĩ đến trong lòng Duật lại có suy nghĩ như thế, khó trách y luôn không để hắt về nhà, nhưng mà, cho dù là như vậy, y vì cái gì phải nói ra những lời đó? Y có biết nói vậy làm tổn thương người khác thế nào hay không? Y thật sự thích hắt? Hay đó chỉ là do hắt nghĩ nhiều.....“Thật xin lỗi, bảo bối, ta lúc đó vì quá tức giận nên mới nói như vậy, về sau ta sẽ không như vậy nữa.”“Trừ người ra, ở trong này ta không quen biết ai cả, mỗi ngày đều bị nhốt ở trong phòng, người có biết ta có bao nhiêu nhàm chán không? Ta biết người mỗi ngày đều tận lực nhìn ra thời gian đến với ta, đối với người cũng thật sự là một mối. Nhà của ta xảy ra chuyện lớn như vậy, có người hỗ trợ ta biết không thành vấn đề, nhưng dù sao ta vẫn muốn về nhà xem thử, người như thế nào có thể.....” Hắt nói không được nữa.“Là ta không tốt.” Duật đau lòng ôm chặt hắt, y chỉ lo cho mình mà đã quên đi lo lắng cùng cảm thụ của Tấn Phàm, “Ta sẽ sửa đổi, tha thứ ta, bảo bối, ta sẽ không như vậy nữa.”Ném qua bữa sáng, Duật tự mình chở Tấn Phàm trở về.“Ta còn có việc, sẽ không đi vào, buổi tối ta tới đón người.”“Hảo.”“Đi đường nhất định phải cẩn thận, không được vận động mạnh, biết không?”“Ta biết.” Gần nhất mấy ngày nay, đây là câu mà hắt thường nghe được từ miệng y, hắt cũng không phải là một người yếu đuối, bệnh hoạn gì, thật là.”Tốt lắm, người đi làm việc đi, ta vào đây.”“Được rồi.” Duật kéo tay hắt rồi hôn phớt lên môi, “Ta đi đây.” Trở lại ngôi nhà đã rời xa hơn một tháng, trong nhà chỉ có quần gia Lâm Bá cùng Lưu tẩu.“Đại thiếu gia!”Nhìn thấy hắt, biểu hiện của hai người thật sự là vừa mừng vừa sợ.“Ba cùng A Thiên đâu?” Hắt hỏi.“Lão gia cùng nhị thiếu gia.....” Thái độ hai người quái dị, giống như có điều gì khó nói nên lời.“Làm sao vậy?” Bọn họ như thế nào lại có biểu hiện này?‘Lão gia cùng nhị thiếu gia hiện tại cũng không ở trong này. Lão gia hiện tại đang ở chỗ của Long tiên sinh, chủ tịch tập đoàn Phi Thiên, còn nhị thiếu gia hắt đến ở chỗ của tổng giám đốc tập đoàn Dịch thị.’ Lưu Tẩu đáp.“Cái gì?!” Tấn Phàm hoảng sợ.Không thể nào, ngắn ngủn hai tháng không đến, phụ tử ba người đều bị nam nhân “cầm tù” hết rồi sao?‘Hiện tại muốn tìm bọn họ chỉ có thể đến công ty, bọn họ mỗi ngày còn có thể đi làm bình thường.’ Lâm Bá lại bổ sung thêm một câu.“Đại thiếu gia, hơn một tháng nay người đi đâu vậy? Mọi người lo lắng cho người lắm.”“Đừng hỏi nhiều như vậy, Lâm Bá, phiền người đến công ty một chút, nói ta đã trở về, hôm nay muốn cùng ba và A Thiên ăn bữa cơm. Ta chỉ có thể ở đây một ngày, buổi tối ta phải đi rồi.”“Hảo.” Lâm Bá gật đầu rồi đi nhanh ra ngoài.“Đại thiếu gia, ngài về phòng nghỉ ngơi một chút đi, sau khi lão gia cùng nhị thiếu gia trở về, ta sẽ kêu ngài.”“Vây phiền người rồi, Lưu tẩu.”Tấn Phàm lên lầu, trở lại phòng ngủ chính mình, thay quần áo ở nhà, đột nhiên dạ dày lại một trận bốc lên, hắt lập tức vọt vào toilet.Gần nhất hắt cũng không biết là bị làm sao, thường xuyên cảm thấy buồn nôn, rồi lại phun không ra cái gì. Thường vào buổi sáng thì bệnh trạng là nghiêm trọng nhất, mà nhìn hắt như vậy, Duật lại chẳng có một chút biểu hiện thương tiếc, ngược lại còn tỏ ra vui sướng.“Lưu tẩu!” Hắt rung chuông kêu Lưu tẩu đi

lên. “Chuyện gì? Đại thiếu gia.” “Ta muốn ăn ô mai, trong nhà có không?” Hấn hỏi. “Có, ta đi lấy cho ngài một ít.” Lưu tẩu cảm thấy rất kỳ quái, bình thường đại thiếu gia đối với mấy món ăn vặt một chút hứng thú đều không có, vậy mà hôm nay lại.... Tấn Phàm miễn cưỡng nằm trên giường, một lát, Lưu tẩu mang một cái đĩa nhỏ đựng ít ô mai đi lên. “Lưu tẩu, ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ trong chốc lát, chờ ba cùng A Thiên trở về người tới bảo ta một tiếng.” “Vâng, đại thiếu gia.” Nàng nói xong liền đi xuống. Tấn Phàm cầm lấy một viên ô mai cho lên miệng cắn, cảm giác buồn nôn bị đè ép xuống. Hấn còn chưa kịp ngủ, lập tức đã bị Lưu tẩu kêu, nghe nói hấn đã trở lại, Tấn Minh Xa cùng Tấn Thiên vội vàng chạy về nhà. Đối mặt cha cùng em trai tra hỏi, hấn ấp úng nửa ngày, vẫn là nói ra tình hình thực tế. “Duật? Tên này nghe rất quen thuộc.” Tấn Thiên suy tư một lát, hấn giống như đã từng nghe Dịch Thiên Hiên đề cập qua cái tên này. “Anh hai, người nói Duật có phải là người so với người cao hơn một nửa cái đầu, bộ dạng rất được, trên cánh tay trái còn xăm một ngọn lửa kim hồng hay không?” Tấn Phàm kinh ngạc nhìn em trai, “Đúng rồi, người biết hấn?” “Là Thiên Hiên nói cho ta biết, Duật tên đầy đủ là Thành Duật, là chủ tịch tập đoàn Thánh Dương, ở hắc đạo thế lực ảnh hưởng cũng không nhỏ, hấn cùng Thiên Hiên cũng xem như là bạn tốt.” Hấn nghe Thiên Hiên nói qua, Thành Duật đã chiếm được người mà y muốn, nhưng mà không nghĩ tới cư nhiên người đó lại chính là anh trai của mình. Lần đầu tiên biết được thân phận của Duật, hơn nữa lại là từ trong miệng của em trai. Ai, hấn cư nhiên có thể trở thành vợ của một người xuất sắc như vậy. “Lão gia, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, có thể ăn cơm.” Tấn Phàm yêu thích nhất là ăn hải sản, Lưu tẩu vì hấn mà làm rất nhiều món. “Đại ca, đã lâu không trở lại, ăn nhiều một chút.” Tấn Thiên đem một con tôm đã được lột vỏ bỏ vào trong bát hấn. Tấn Phàm cười gật gật đầu, dùng chiếc đũa gấp lên, nhưng mới vừa đưa đến bên miệng, cái loại hải sản có hương vị đặc biệt này làm cho hấn đột nhiên biến sắc. “Anh hai, làm sao vậy?” Tấn Thiên nhìn cha liếc mắt một cái, hai người ngạc nhiên nhìn Tấn Phàm đang bước nhanh vào toilet, vội vàng theo sau. Anh hai bị làm sao vậy? Bình thường hấn thích nhất là ăn hải sản, hôm nay tại sao khi mới ngửi tới vị tôm lại cứ nôn không ngừng? “Kêu Lưu tẩu lấy ô mai đến.” Tấn Phàm miễn cưỡng nói xong, lại là một trận nôn khan. Rất nhanh ô mai được đem đến, Tấn Phàm cầm lấy một viên nhét vào miệng, thật vất vả áp chế được nôn mửa. Nhìn thấy Tấn Phàm trở lại bàn ăn, nhìn vào các món ăn yêu thích với bộ dáng ghê tởm, Lưu tẩu kỳ quái lâu bầu một câu, “Như thế nào lại giống với biểu hiện của phụ nữ khi mang thai vậy?” “Lưu tẩu, người nói cái gì?” Tấn Phàm truy vấn. “Bộ dáng đại thiếu gia khi nôn ọe giống như phản ứng của phụ nữ khi mang thai.” Tấn Phàm đầu óc nghe oanh một tiếng, sắc mặt đại biến. “Anh hai, làm sao vậy?” Phản ứng của Tấn Phàm làm cho Tấn Thiên giật mình. Nôn ọe? Là thật vậy sao? Trong lòng hấn đang cực kỳ rối loạn, Duật từng thề là phải làm cho hấn vì y mà sinh một đứa nhỏ, sau đó lại mang hấn đi làm một cuộc tiểu phẫu kia..... “Ba, A Thiên, ta muốn đi lên phòng nằm trong chốc lát, các người giúp dìu ta lên được không?” Vào phòng, hấn đem cửa phòng đóng kín. “A Thiên, người có người bạn nào làm bác sĩ hay không?” “Có, Mạc Phong phải không? Ta gọi là hấn đến ngay.” “Hảo, gọi cho hấn nhanh lên.” Hấn quỳnh lên, nên ngay cả A Phong cũng quên mất. Nửa giờ sau, Mạc Phong đã tới. Tâm rối loạn nên sắc mặt Tấn Phàm tái nhợt trong lúc chờ đợi, Mạc Phong rất nhanh liền làm kiểm tra cho hấn. “A Phong, Phàm nhi rốt cuộc là bị cái gì?” Tấn Minh Xa hỏi. Mạc Phong sau khi kiểm tra cho Tấn Phàm xong, vẻ mặt của hấn giống như là bị sét đánh, xám xịt. “Hấn hấn là đã có bầu, nhưng mà..... Điều này sao có thể?” Tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ. Tấn Phàm chụp lấy điện thoại ở đầu giường lên, tiếp theo ấn vào dãy số quen thuộc, “Duật, người ở nơi nào, ta có việc muốn nói chuyện với người.” “Người không phải đang cùng đoàn tụ với người nhà sao? Bảo bối, buổi tối ta sẽ đến đón người, chưa gì đã nhớ ta rồi sao?” “Người chạy nhanh lại đây, bằng không..... Bằng không ta sẽ đi bệnh viện phá thai đấy.” “Người dám!” Ngực khí của Duật lập tức đại biến, “Đừng nóng giận, bảo bối, ta lập tức đến ngay.” Nói xong y liền tắt điện thoại. Lời nói của Duật đánh tan một chút hoài nghi cuối cùng của Tấn Phàm, trong bụng hấn thật sự có đứa con của hấn cùng với Duật? Hấn nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng hỗn loạn..... Không đến nửa giờ, Duật đã đến Tấn gia. “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Tấn Phàm vừa thấy Duật liền lớn tiếng chất vấn, nhưng mà vẻ mặt của hấn lại như là sắp khóc đến nơi. Hấn cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy. Hấn cư nhiên lại mang thai đứa con của Duật. Hấn là một nam nhân a, hấn như thế nào có thể có cơ quan sinh dục nữ mà mang thai chứ? “Là ta yêu cầu Dịch Sâm phẫu thuật cho người.” Xem ra Tấn Phàm vẫn không thể thừa nhận, nhưng y sẽ không để cho hấn phá thai. “Chúng ta trở về nói sau, bảo bối.” Duật ôm lấy hấn, đối với Tấn Minh Xa nói: “Ba, ta mang Phàm về trước, sau này ta sẽ thường xuyên dẫn hấn về thăm nhà.” Tấn Minh Xa gật đầu một chút.

4. Chương 4

Trên đường về nhà người này, Tấn Phàm thấy có chút ngoài ý muốn. Lúc này, vẻ mặt của hắn vẫn còn rất đối bối rối, Duật cũng vẫn gắt gao ôm hắn. Tấn Phàm muốn đẩy hắn ra, nhưng lại cảm thấy chỉ có ở trong lòng ngực hắn, tâm trạng bối rối mới có thể bình tĩnh lại một chút. “Vì cái gì phải làm như vậy?” Khi Duật ôm hắn đặt xuống giường, đây là câu đầu tiên mà hắn nói sau khi rời khỏi Tấn gia. “Ta muốn một đứa con, một đứa nhỏ do người sinh cho ta.” Một nụ hôn mềm nhẹ dừng lại ở môi hắn, “Ta yêu người, bảo bối, ta chỉ muốn người ta yêu vì ta mà sinh một đứa con.” “Nhưng mà..... Nhưng mà tại sao người lại không thương lượng với ta một chút?” Bỗng nhiên trong lúc đó cho hắn biết chính mình có bầu, việc này làm cho hắn thẳng thốt biết đường nào, y có thể biết hay không? “Cùng người thương lượng người nhất định sẽ không đồng ý.” Duật cởi áo khoác cho cả hai, thay áo ngủ, lên giường ôm lấy hắn, kéo chăn đắp kín. Sự nghiệp của ta cần một người thừa kế, nếu như người không muốn sinh cho ta, ta cũng chỉ có thể nhận nuôi một đứa từ cô nhi viện, nhưng dù sao đó cũng không phải là thân sinh cốt nhục của ta.” “Ta không muốn sinh đứa nhỏ, ta là một nam nhân a.” Không biết bây giờ có còn kịp hay không, hắn rất muốn đi phá thai. “Không được phá thai!” Nhìn ra ý nghĩ trong đầu hắn, Duật lập tức quát bảo ngưng lại, “Ta chỉ muốn người sinh cho ta một đứa nhỏ. Chúng ta sinh đứa con này được không? Về sau nếu không được sự đồng ý của người, ta sẽ không làm chuyện như vậy nữa, được không?” “Nhưng người bảo ta như thế nào đi ra ngoài gặp người? Nếu tới thời kỳ sinh sản thì phải làm sao bây giờ? Bị người khác biết nhất định sẽ đăng báo rùm rộ khắp nơi.” “Đừng lo lắng, ta sẽ an bài tốt.” Y trấn an hôn nhẹ hắn, “Ta sẽ kêu Dịch Sâm về nhà đỡ đẻ cho người, không ai biết đứa nhỏ này là do người sinh cho ta, đối với người ngoài chúng ta sẽ nói là nhận nuôi, chờ đứa nhỏ lớn lên hiểu chuyện rồi, chúng ta sẽ đem chân tướng nói cho nó biết.” Nghe y nói cũng không tồi, nhưng hắn vẫn không vui lắm. Hắn là một nam nhân, cứ nhiên phải sinh đứa nhỏ. Nhưng mà, ngẫm lại, quên đi, dù sao không muốn thì cũng đã có con rồi, vậy thì cứ làm theo lời y thôi. A, nhưng... “Vì cái gì là ta sinh? Người như thế nào không sinh?” Hắn hờn dỗi nói. Duật lộ ra nụ cười tà khí, móng vuốt sói không an phận sờ sờ cái bụng hắn, “Bởi vì người là vợ của ta mà.” “Ngô..... Đáng ghét, lấy tay ra.” Khuôn mặt Tấn Phàm ửng đỏ. Hắn vẫn là không thể thích ứng Duật luôn đùa giỡn hắn, độc chiếm hắn, kinh nghiệm tình trường trước giờ cũng không biết đến người nào như vậy. “Không.” Duật bị sự ngưng ngửng của hắn làm cho dục vọng trong người trỗi dậy, “Bảo bối, ta đã vài ngày không bính người.” Tấn Phàm bị ngữ khí ai oán của y chọc cho nở nụ cười, “Không được, vạn nhất tổn thương đến đứa nhỏ phải làm sao bây giờ?” “Không có việc gì, ta đã hỏi qua Dịch Sâm. Thai kỳ hiện tại của người đã ổn định rồi, chỉ cần ta tiết chế một chút, sẽ không làm bị thương đến đứa nhỏ.” Trong lúc nói chuyện, hắn đã muốn cởi hết xiêm y của Tấn Phàm. Tấn Phàm không có phản kháng nữa, nâng tay lên ôm chầm lấy cổ Duật. Vài ngày không có bính hắn, hắn trở nên hảo chặt. Từ mấy ngày nay tới giờ, y sợ làm bị thương đứa nhỏ trong bụng hắn, lại sợ hắn mệt, cho nên bọn họ trong lúc đó tình sự đã muốn thiếu rất nhiều. “Àn..... Duật..... Điềm nhẹ.....” Tấn Phàm bởi vì không khoẻ mà hai mắt ửng đỏ làm cho Duật cơ hồ không khống chế được, nhưng y bận tâm đứa nhỏ trong bụng bảo bối nên không dám làm càn. “Thả lỏng, bảo bối, bằng không người sẽ bị đau.” Từ sau khi hắn mang thai, gần đây Duật phát hiện thân thể hắn trở nên so với trước kia càng miễn cưỡng. Tấn Phàm cảm giác được nơi riêng tư bị ngón tay Duật ra vào, mở rộng, có khi hắn thật sự chán ghét thân thể của chính mình, chỉ cần Duật hai ba ngày không bính hắn, nơi riêng tư liền khép kín lại giống như đêm đầu tiên, làm cho hắn cảm thấy được rất đau. “Đau..... Ngô.....” Tấn Phàm dùng sức vặn vẹo ở trong ngực y, dồn dập thở hào hển, đôi mắt lợi hại bịt kín một tầng sương mỏng. “Trầm tĩnh lại, bảo bối, không cần dùng sức.” Duật thương tiếc hôn môi hắn, “Ta không muốn làm cho người đau.” Duật nhẹ nhàng mà bắt đầu co rúm, làm cho người dưới thân thân mình thả lỏng thích ứng. Sau một lúc lâu, thân thể Tấn Phàm rốt cuộc hoàn toàn vì y mà mở ra, động tác của Duật càng lúc càng nhanh, Tấn Phàm theo không kịp y, chỉ có thể bị động thừa nhận hết thảy..... Tấn Phàm thề rằng hắn sẽ không bao giờ sinh con nữa, thật là khó chịu. Không biết có phải bởi vì chính mình là nam nhân hay không, tình trạng nôn ọe của hắn thật sự là nghiêm trọng, từng đợt cảm giác ghê tởm nảy lên làm cho hắn liên tiếp phải chạy vào toilet. Đầu cả ngày vụng vụng, giống như người say, trên người miễn cưỡng không muốn động, chỉ thăm nghĩ nghĩ, lại ăn không vô đồ vật này nọ. “Có tốt hơn chút nào không?” Duật nhìn hắn phun xong rồi, rót một cốc nước để cho hắn súc miệng, dịu dàng quay về giường nằm xuống. “Ta không bao giờ sinh con nữa, người có nghe hay không?!” Tấn Phàm hướng y rống to, chỉ tiếc bởi vì thân thể không khoẻ, tiếng hô của hắn nghe giống như là đang làm nũng. “Hảo... hảo... hảo, chúng ta không phải chỉ sinh một đứa con này thôi sao?” Duật cười đem một viên ô mai nhét vào trong miệng của hắn. Tấn Phàm nhắm mắt lại, hơi thở không xong cắn lấy ô mai. “Uống điểm canh gà được không, người hôm nay cũng chưa ăn cái gì cả.” “Ta không muốn uống.” Tấn Phàm lắc đầu, chỉ tưởng tượng đến

mùi vị canh gà liền làm cho hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn cũng cảm thấy hình như Duật muốn đem hắn uy thành tiểu trư, suốt ngày chỉ bắt hắn nằm một chỗ hết ăn cái này đến ăn cái kia. “Vậy ngươi ăn cái gì, ta gọi người đi làm.” Từ sau khi mang thai, hắn gầy không ít. Vốn mang thai chính là một khảo nghiệm thật lớn đối với thân thể, bảo bối này mang thai đứa con của y nôn oẹ tình trạng cũng rất nghiêm trọng, lại không muốn ăn đồ vật này nọ, mấy ngày nay tới giờ, hắn gầy: “Ta thật sự không muốn ăn, giúp ta ngủ một chút được không?” “Đương nhiên.” Duật nở nụ cười, nằm trên giường ôm đỡ dành hắn ngủ, “Trước ngủ một chút, chờ ngươi tỉnh, vô luận như thế nào cũng phải ăn một chút gì đó, ta rất lo lắng cho ngươi.” “Hảo.” Tấn Phàm nhìn ánh mắt trìu mến của Duật rất nhanh liền say ngủ. Vất vả cho hắn, vì y muốn hắn sinh đứa nhỏ, cho nên hắn mới chịu khổ. Khi Tấn Phàm tỉnh lại, đã là hoàng hôn. Trong phòng yên tĩnh, không có bật đèn, bên cạnh cũng không thấy thân ảnh của Duật, chần chừ vẫn còn hơi ấm cho thấy Duật vừa rời khỏi không bao lâu. Hắn dường như đã thật sự yêu Duật rồi, khi tỉnh lại chuyện thứ nhất hắn muốn làm chính là xem y có ở nhà hay bên cạnh không. Duật không ở đây, ngủ cũng ngủ không nổi. Hắn đối với Duật càng lúc càng y lại. Dùng tay xoa bụng đã hơi hơi lớn, này tiểu tử kia, sao lúc nào cũng gây sức ép làm cho ba ba thê thảm thế này? Trước cửa đột nhiên phát ra một tiếng động cực nhỏ và sau đó bị đẩy ra, hắn quay đầu nhìn lại. “Mở đèn đi, ta đã tỉnh ngủ rồi.” Đèn sáng, Tấn Phàm bị ánh sáng chiếu vào mắt phải nhắm lại thích ứng: “Có muốn ăn chút gì không?” Duật đi đến bên cạnh hắn. “Ta nghĩ có thể ăn nhẹ chút gì đó.” Tấn Phàm nói: “Hảo.” Duật cao hứng nở nụ cười. Hắn rốt cuộc đã nguyện ý ăn một chút rồi. “Ta lập tức gọi người đi làm.” Tấn Phàm dưới sự trợ giúp của y ngồi dậy: “Còn choáng váng đầu không?” Duật hỏi: “Hoàn hảo.” Ngủ một giấc cảm giác đã thoải mái một chút. “Cả ngày ngoại trừ ăn chính là ngủ, ta đều nhanh biến thành trư.” Duật nhíu mày không đồng ý nói: “Còn muốn thành trư ư, ngươi xem, ngươi hiện tại gầy đến nỗi chẳng biết thành ra bộ dáng gì nữa? Cho ngươi ăn nhiều một chút cũng không chịu.” “Không muốn ăn uống thôi.” Tấn Phàm vô lực cười cười, hắn cũng biết vì đứa con trong bụng cũng vì thân thể của chính mình mà nên ăn nhiều một chút, nhưng hắn lại ăn uống không vô. Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, nhưng vừa nhìn thấy, hắn liền cảm thấy giống như no rồi. “Ách..... Duật, ta không đói bụng.” “Không được, không đói bụng cũng phải ăn.” Duật một phen ôm lấy hắn đi đến bên bàn. Hắn nói cái gì y cũng sẽ nhường hắn một chút, nhưng cứ để gầy đi như vậy, chẳng mấy chốc hắn cũng chỉ còn da bọc xương thôi. Bắt buộc hắn ăn vài thứ, đến khi nhìn hắn thật sự là ăn không vô mới ôm hắn quay về trên giường. Càng gần thời kì sinh sản, bụng của Tấn Phàm càng lúc càng lớn, cuối cùng chỉ còn hơn một tháng, hắn ngay cả nằm đều nằm không được, chỉ có thể nửa nằm tựa đầu vào giường ngủ, hoàn hảo có Duật ôm hắn, làm cho hắn thoải mái một chút. Ngày sinh càng lúc càng gần, tâm tình của hắn cũng bắt đầu biến đổi cùng lo âu. “Đang nghĩ ngợi gì đó? Mấy ngày này ngươi cũng chưa nghỉ ngơi tốt.” Duật thật sự nhìn không được, vốn y đã hỏi qua, nhưng Tấn Phàm không chịu nói, y cũng không truy vấn nữa, nhưng mấy ngày gần đây, hắn lo âu càng ngày càng nghiêm trọng. “Ta có điểm sợ hãi.” “Sợ cái gì?” “Sẽ rất đau đúng không?” Hắn nghe nói phụ nữ khi sinh con đều đau đến chết đi sống lại, kêu gào thảm thiết làm cho người ta nghe xong liền sợ hãi. “Chỉ đau một chút thôi, đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.” Tấn Phàm liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi bồi thì có ích lợi gì, người bị đau cũng không phải là ngươi.” Bất quá, nghe y nói như vậy hắn cảm thấy trong lòng ấm áp, có chút an tâm. “Ta biết ngươi vất vả, chúng ta chỉ cần một đứa thôi, về sau không sinh nữa.” Duật ôn nhu trấn an hắn. “Ngô.....” Tấn Phàm đột nhiên nhìn lại mi. “Làm sao vậy?” “Đau quá.....” Đau bụng thật sự lợi hại, Tấn Phàm khổ sở nhíu mày rên rỉ, “Duật, ta..... Ta sắp..... Sắp sinh.....” “Cái gì?!” Duật kêu lên sợ hãi, “Ta đi kêu Dịch Sâm đến.” “A ——” Tấn Phàm gắt gao bắt lấy tay Duật, cả người đau nhức càng không ngừng kêu to. “Ta hận người chết đi được..... A..... Ô.....” Duật gắt gao ôm hắn, hôn lên những giọt nước mắt thống khổ của hắn, “Bảo bối, dùng sức, rất nhanh sẽ không đau, dùng sức.” “A..... Đau quá.....” Nước mắt cùng mồ hôi tẩm tấp đệm giường, đời này hắn chưa bao giờ chịu tội lớn như vậy. Nhìn thấy hắn đau đến chết đi sống lại, Duật đau lòng vô cùng. Nhưng y lại không giúp được gì, chỉ có thể càng không ngừng an ủi hắn, cổ vũ hắn. “Dùng sức, bảo bối, sinh được sẽ không đau nữa.” “Oa ——” Tiếng trẻ con khóc nỉ non vang khắp căn phòng, Tấn Phàm rốt cuộc đã “hoàn thành sứ mạng”. Toàn thân vô lực thở phì phò, Tấn Phàm cảm thấy xương cốt đều bị rệu rã hết ra. “Còn một đứa nữa!” Tấn Phàm suýt ngất đi, tại sao có thể như vậy?! Bởi vì đứa thứ nhất đã muốn sinh hoàn, đứa thứ hai liền dễ dàng hơn rất nhiều. Nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ thứ hai, Tấn Phàm rốt cuộc duy trì không được, ngay cả mặt hai đứa con hắn cũng chưa kịp nhìn liền mê man bất tỉnh. “Đều là con trai.” Dịch Sâm nói. Duật chỉ vội vàng nhìn mặt bọn nhỏ, đã kêu người đem bọn họ đưa vào phòng trẻ con. Bây giờ người mà y quan tâm nhất chính là Phàm của y. Không biết ngủ bao lâu, Tấn Phàm mở mắt ra. Thân thể vẫn rất đau, hắn bị người ôm chặt vào trong ngực, hương vị quen thuộc tỏa ra ở chung quanh, đôi tay Duật đang một mực quần lấy hắn. Trong lòng trào ra một đạo dòng nước ấm, một loại hương vị hạnh phúc tràn trề như suối, rất đối ngọt ngào, hắn giật giật. Hành động của hắn làm

cho Duật đang say ngủ choàng tỉnh. “Thế nào? Còn đau không?” Duật khẩn trương hỏi. Tấn Phàm lắc lắc đầu, “Ta tốt hơn nhiều rồi, đứa nhỏ đâu? Ta muốn xem mặt bọn hần.” “Bọn họ ở cách vách, ta sẽ gọi người ôm bọn họ đến đây.” Hai đứa nhỏ rất nhanh đã được ôm đến, hai đứa con trai, bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc, nhìn dáng vẻ bọn hần hiện tại, chỉ biết bọn họ sau khi lớn lên khẳng định là người gặp người yêu. “Cám ơn người, bảo bối.” Duật ôm chặt lấy hần đầy âu yếm. Tấn Phàm cười cười, “Không nghĩ tới sinh con lại đau như vậy, nhưng hiện tại nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy thật đáng giá.” “Vất vả người, ta không bao giờ để người sinh con nữa.” Nhìn thấy bộ dáng đau đến chết đi sống lại của Tấn Phàm, y trong lòng đau so với ai khác đều mãnh liệt, “Chờ thân thể người đỡ hơn một chút, chúng ta đi Hà Lan kết hôn, được không?” “Hảo.” Tấn Phàm gật gật đầu, hần nhận ra mình đã chân chính yêu thương Duật, mà không phải vì chuyện nguy cơ tài vụ của công ty. Duật cúi đầu, thâm tình hôn môi hần, “Ta yêu người, bảo bối.” “Ta..... Ta cũng vậy.” Hần thấp giọng nói, bên tai lạnh lẽo phiếm hồng. Duật nghe xong mà mừng như điên, chưa dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, “Người nói cái gì, lặp lại lần nữa.” “Ta nói..... Ta yêu người.....” Tấn Phàm bởi vì ngưỡng ngưỡng cơ hồ nói không nên lời, trên mặt đỏ ửng làm cho hần có vẻ càng thêm mê người. “Trời ạ, ta rốt cuộc đã đợi được ngày này.” Tim của Phàm rốt cuộc cũng thuộc về y rồi, y thật sự là quá đổi vui sướng. “Người rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về ta.” “Kỳ thật, người đã sớm chiếm trọn trái tim ta rồi, chỉ vì..... Ta ngưỡng ngưỡng nói.....” Tấn Phàm khẽ chồm dậy hôn vào môi Duật, trên khuôn mặt tuần mỹ đỏ bừng bừng. Trong mắt Duật tràn đầy ý cười cùng triu mến, ai có thể đoán được Phàm lại là người dễ dàng thẹn thùng như thế, chỉ có y mới có thể “độc quyền” thấy được vẻ ngưỡng ngưỡng cùng gương mặt đỏ ửng của hần. Có thể có được tâm hồn cùng thể xác người này, cuộc đời này với y đúng là không uổng phí. END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-vo>